

[Viggo Starcke.]

ved at anvende de saglige og de gode grundes metode, sådan som man gør det indenfor gynækologien, og som man gør det indenfor obstetrikken. I en gynækologisk eller obstetrisk forening ville man aldrig drømme om at holde afstemning om, hvorvidt den ene eller anden behandling er den bedste. Man fremfører sine argumenter, sine statistikker, sin erfaring, sine eksperimenter, og så når man til det rigtige resultat. Det kunne vi godt lære noget af i denne sal.

Den højtærede justitsminister sagde, ligesom tidligere det ærede medlem fru Edel Saunte, at det her drejede sig om en ajourføring af gældende praksis. Ja, men når det ikke er andet end ajourføring, hvad er der så tabt ved at vente med den til efteråret? Hvorfor skal den gennemtvinges nu? Er det, fordi den højtærede justitsminister mener, at befolkningens opmærksomhed til efteråret vil være vakt i en sådan grad, at han ikke kan få sine lovforslag gennemført? Er det dør, det kniber?

Den højtærede justitsminister har flere gange henvist til professor Warburgs kronikker. Jeg er en stor beundrer af professor Warburg, hans intelligens og viden; han er en af vore mest fremragende medicinere. Men det er nødvendigt at sige, at professor Warburgs kronikker på dette område er særdeles overfladiske, fordi han aldrig nogensinde har villet udtale sig om, fra hvilket tidspunkt et menneskes liv, et menneskes krop, et menneskes sjæl og et menneskes ret til beskyttelse begynder. Fra hvilket tidspunkt begynder det? Jeg har givet et klart svar: det begynder ved undfangelsen. Professor Warburg svæver ud ad bagdøren, hver gang man stiller ham det spørgsmål.

Det, det drejer sig om for lægernes vedkommende, er alvorligt at finde en form for lovenes praktisering, hvorimod mange af os i denne sal interesserer os mest for lovenes formulering. Det er lægerne, der har det levende liv ind på nerverne; vi andre kan bare skyde ansvaret over på dem.

(Kort bemærkning).

Ellen Poulsen: Jeg kan ikke lade være med at komme med en kort bemærkning

i anledning af den noget arrogante og vilalene-vidende mentalitet, der lyste ud af det ærede medlem fru Edel Sauntes sidste ord. Det ærede medlem mente, at lægernes kompetence var ved at blive overbelastet og brugte udtryk som „enerådende“ og „ene-forstående“. Jeg føler trang til at sige — jeg tror, jeg kan gøre det på mindretallets vegne — at den tanke har vi absolut ikke haft, da lægerne henvendte sig til os, eller da vi bad lægerne om råd. Vi har tværtimod følt, at lægerne kom med en ærlig overbevisning og med vilje til at gøre deres til, at disse lovforslag fik den bedst mulige udformning, således at de kunne praktiseres bedst muligt. Jeg beklager dybt, at det er gået, som det er.

Justitsministeren (*Hans Hækkerup*): Jeg blev naturligvis meget ked af den personlige kritik, det ærede medlem hr. Viggo Starcke rettede imod mig, men da jeg nu har hørt, at professor Warburg er overfladisk, lader jeg „det bedrevidende“ passere for mit vedkommende.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det, det ærede medlem ønsker jeg skal gøre i cirkulæret, er at løfte pegefingern overfor disse kvinder og fortælle dem, at det, de står i begreb med at gøre, er at begå mord. Det ærede medlem ønsker nærmest, at man skal true dem med død og djævel. Må jeg sige til det ærede medlem, at på mødrehjælpsinstitutionen gør man jo kvinderne bekendt med den risiko, der er forbundet med det indgreb, en svangerskabsafbrydelse er; de får jo at vide, at der er en risiko forbundet dermed, og længere vil jeg bestemt ikke strække mig.

Jeg skylder det ærede medlem fru Ellen Poulsen svar på et spørgsmål. Jeg vil sige det ganske direkte: der bliver ikke — naturligvis — givet direktiver til de læger, der indtræder i samrådene. Direktiverne ligger jo i loven.

(Kort bemærkning).

Viggo Starcke: Overfor den lille, fikse drejning, som den højtærede justitsminister foretog, idet han påstod, jeg havde sagt, at professor Warburg var overfladisk, vil jeg gerne minde om, at jeg sagde, det var på dette punkt. (*Bertel Dahlgaard*: Det var